

	001	06	16	26	36	46	56	66	76	86	96	001	06	16	26	36	46	56	66	76	86	96	001
	00	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22
	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45
	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68
	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91
	92	93	94	95	96	97	98	99	00	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14

MIELIPIDE

LUKIJALTA



PENTTI VÄNSKÄ

Antti Roineen mukaan luonnonvarojen verotus tulisi suunnitella uusiksi. Kaivosyhtiöitä tulee verottaa vain voitoista, jotta kaivokset säilyisivät jatkossakin suomalaisessa omistuksessa.

Louhintavero ei toimi

Luonnonvarojen hyötykäyttö poikkeaa merkittävästi muusta yritystoiminnasta, koska siinä hyödynnetään jo olemassa olevia luonnon luomia resursseja.

Muu yritystoiminta perustuu enemmän itse luotuihin resursseihin, omaan osaamiseen ja jatkuvaan työhön. Sen sijaan luonnonvarojen hyötykäytössä menestyminen perustuu paljolti hyvään onneen. Patentti-kin vanhenee jo 20 vuodessa, mutta jostain syystä kerran vallattuja luonnonvaroja saa käyttää ikuisesti.

Tässä mielessä merkittävä osa rajallisten luonnonvarojen hyödyistä kuuluu koko yhteiskunnalle. Louhintaveron avulla tämä ei kuitenkaan onnistu, koska kaivosliiketoiminnan kannattavuus riippuu voimakkaasti suhdanteista ja metallien hinnoista. Lisäksi uuden kaivoksen avaamisvaihe kestää

kauan ja maksaa tosi paljon.

Luonnollisesti kaivosvero näyttää toimivan aluksi hyvin, mutta vähänkään pidemmän päälle katsottaessa lopputulos on oman yhteiskuntamme kanalta masentava.

Käytännössä louhintavero johtaa siihen, että laskusuhdanteen aikana kaivokset ja esiintymät myydään puoli-ilmaiseksi sellaisille ulkolaisille yrityksille, jotka suunnittelevat toimintaansa pidemmällä tähtäimellä kuin neljännesvuodeksi.

Kiinalaiset yritykset ostavat luonnonvaroja Afrikassa ja muualla maailmassa, koska ne ymmärtävät, että maapallomme viiden miljardin köyhän ihmisen elintason nostossa tullaan tarvitsemaan massiivisia määriä rajallisia luonnonvaroja.

Kvartaalitalouteen uskovat yritykset eivät tätä ymmärrä, ja siksi luonnonvarat myydään

satunnaisessa rahantarpeessa ilmaiseksi pois. Esimerkiksi Outokumpu Oyj aiheutti omistajilleen tällaisella toiminnalla 12 miljardin euron tappiot noin viisi vuotta sitten.

Laskusuhdanteessa louhintavero on se viimeinen niitti, joka sulkee kaivoksen tai tuo uuden omistajan. Uusien kaivosten avaamisvaiheessa louhintaa joudutaan tekemään melkoisia määriä ilman mitään tuloja. Tästä on helppo päätellä, että louhintavero myös vaikeuttaa merkittävästi uusien kaivosten avaamista.

Uusien esiintymien etsintä on myös kallista puuhaa, siksi etsintä lupiakaan ei kannata verottaa raskaasti.

Meidän ei tarvitse keksiä kaikkea itse, vaan voimme etsiä parempia ratkaisuja muista maista. Parhaat ratkaisut on helppo tunnistaa tulosten perusteella.

Norjan hyvinvointi ei johdu öljyvaroista tai vesivoimasta vaan siitä, että niitä osataan hyödyntää. Norjan valtio perii veroa luonnonvarojen hyödyntämisen voitoista. Yhteensä erilaisia veroja maksetaan 78 prosenttia öljytuotannon ja 58 prosenttia vesivoimatuotannon voitoista.

Tällainen vero kannustaa yrittämään, koska sitä ei tarvitse maksaa, kun toimintoja aloitetaan, eikä laskusuhdanteessa.

Monissa luonnonvaroiltaan rikkaissa valtioissa kansa elää köyhyydessä, koska maan hallituksella ei ole riittävästi viisautta ja halua rakentaa toimivaa järjestelmää, jolla hyvinvointia jaetaan koko yhteiskuntaan.

Kommunismissakaan tämä ei onnistu, koska se jättää kokonaan hyödyntämättä ihmisen myötsäntyisen halun hyötyä

omasta työstään ja ideoistaan.

Metallien ja raaka-aineiden hintojen noustessa lähes kaikki voitot valuvat kaivoksen omistajille ja vain hyvin pieni osa voitoista jää jatkojalostusketjuun.

Kansainvälisten yhtiöiden on kuitenkin helppo piilottaa tämä tosiasia tilinpäätösten maipuloinnilla.

Tämä ei kuitenkaan ole mikään ongelma, jos asia otetaan huomioon, kun luonnonvarojen hyödyntämisen verotusta suunnitellaan.

Louhintavero toimii, jos tarkoituksena on vähitellen lopettaa kaivostoiminta Suomessa ja siirtää esiintymät kiinalaisten haltuun; jos haluamme kaivosten hyödyttävän myös omaa yhteiskuntaamme, meidän kannattaa verottaa kaivosyhtiöitä vain kaivosten voitoista.

Antti Roine

Ulvila

Keräyspaperisäädös on järjetön

Maaseudussa oli juttua keräyspaperin uusio-ikäystä ja sitä tulevasta siistauslietteestä. Joku EU-säädös tai direktiivi estää jatkossa sen käytön tai hävittämisen Suomessa. Jutussa arvelaan, että keräyspaperia aletaan viedä Puolaan tai Kiinaan.

Onko tässä touhussa mitään järkeä? Sehän on ihan sama tyyli kuin kettutyttöjen halussa lopettaa turkistarhaus Suomes- ta, kaikki hyvin, kun sitä ei ole Suomessa, välikö sillä, miten kiinalaiset kettuja kiduttaa.

Viedään siistauslietekin Kiinaan, kiinalaisten ”hoi delta- vaksi” niin maailma pelastuu ja pysyy luonto puhtana.

Millaista järjenkäyttöä näissä asioissa oikein on? Meidän täällä Suomessa ja EU:ssa pitää noudattaa sääntöjä ja mää-

räyksiä, ettei tule päästöjä ja saasteita. Ja että täällä saadaan pidettyä paikat puhtaana, ongelmajäte viedään maapallon toiselle puolelle. Sielläkö se sama liete onkin ympäristölle vaaratonta?

Uskon, että olisi luonnolle, ilmakehälle ja monelle muullekin parempi (ja tulisi halvemmaksikin), jos meidän säädöksiämme höllättäisiin vähän ja ja esimerkiksi Kiinan ja muidenkin takapajuisempien maiden säädöksiä kiristettäisiin edes vähän. Nythän näyttää siltä, että muilla ei niitä säädöksiä edes ole.

Tulee mieleen hölmöläisten peiton jalkaminen. Toisesta päästä leikataan pala, jolla jatketaan peittoa toisesta päästä.

Sari Teerioja

Karvia



Vaalit

Kuntavaaleissa äänestetään eurokriisistä! Olisitte äänestänyt ”kansanäänestyksessä”.

Näin tehnyt

R.Tossavainen, milloin perussuomalaiset on puolustanut maaseutua? Kuntaliitoksiinkin puolueen kanta on epäselvä. Ette menneet hallitukseen puolustamaan. **Ei nimimerkkiä**

Ruotsissa on lainsäädännöllisesti ja muutenkin selkeä kotikunta-maakunta-malli. Sosiaali- ja terveyslainsäädäntö on rahassa mitattuna suuri kuten Suomessa.

Näin naapurissa

Luumua

Luumumaidon saa vain pastöroida ja se ei lisää säilyvyys-aikaa. Missähän saksalaiset saavat luomurehun, kun maa on Euroopan saastunein?

Ei nimimerkkiä

Kuluttajalla täysi oikeus syödä saksalaista luumua, koska suomalaiset viljelijätkin käyttävät liian paljon tuontikoneita ja tuontipanoksia viljelystä.

Ei nimimerkkiä

Lähiytöä

”Etätyöpäivä säästi 14 ajokertaa maapallon ympäri” (Uutinen MT:n verkossa 1.10.). Minä teen lähiytöstä navetassa 360 päivänä vuodessa ja työmatka yhteen suuntaan 20 metriä.

Terveisiä ympäristökeskukselle

Maakaupoista

Muistakaa isännät, että vapaaseen tarjouskilpailuun pelloista voi osallistua kiinteistösijoittaja Venäjältä tai elintarvikkejätti Kiinasta.

Isolla rahalla

HUDUNPERÄ

Kunnilla vaalit ja ongelmansa

Maamme 330 kunnassa valmistaudutaan nyt kun- nallisvalaiehin. Ehdokkaat ovat tiedossa, ja media pohtii, miten poliittiset puolueet menestyvät vaaleissa.

Nyt ollaan erityisen vakavia ja totisia omassa poliitikassa, jopa yrmeitä. Huumoria ei ole tapana viljellä entisten vuosikymmenten tapaan.

Nyt ollaan erityisen vakavia ja totisia omassa poliitikassa, jopa yrmeitä. Huumoria ei ole tapana viljellä entisten vuosikymmenten tapaan.

Aikakauslehdistämme Talouselämä on julkaissut vaalinumeron ja on näyttävästi ja rajunpuoleisestikin välttänyt tilastotietojen avulla kuvaa kuntiemme nykytilasta.

Kuntia on meillä 330. Julki- suudessa on pitkään julistettu, että niiden lukumäärää on rajusti karsittava. On luotava suurmunkia. Kokoomus on antanut ymmärtää, että kuntien lukumäärä on syytä supistaa jopa seitsemääkymmeneen.

Uutinen on herättänyt kunnissa laajaa vastarintaa. Monet miettivät, vaikuttaako kuntien lukumäärän supistamishanke jo lähestyviin vaaleihinkin. Kaihtavtko äänestäjät kenties äänen antamista niille tahoille, joiden tietävät olevan suurten kuntaliitosten puolesta pienempiä kuntia vastaan?

Erityisen mielenkiintoinen on Talouselämä-lehden numero senkin vuoksi, että se on laajoin tilastoin palstoil- laan selvittänyt kuntiemme taloudellista nykytilaa. Valtiovarainministeriöltä lehti on saanut käyttöönsä toistaiseksi julkaisemattomat laskelmat, jotka on laadittu kuntauudistusta valmistele- valle virkamiesryhmälle.

Niiden mukaan maamme 330 kunnasta 120 hoitaa taloutensa siedettävästi. Lehden rapakunniksi kutsumia kuntia on meillä siten kaksisataa. Näistä 41 kuntaa on valtiovarainministeriön mukaan täysin elinkelvotto-

VIERASKOLUMNI

Kuntaremontin maksajat

Maakuntalehden lem- mikkieläinpalstanpidolla kansanedustajaksi ja kun- taministeriksi meritoitunut Henna Virkkunen totesi heti ministerikautensa alussa, että nykyinen kuntarakenne on peräsin hevosaikakaudelta. Siinäpä hyvä syy pistää pienet kunnat koipussiin.

Teiden kunto on todellakin aivan toista luokkaa kuin suuruuhtinaskunnan aikaan 1860-luvulla, jolloin nykyiselle kuntarakenteelle luotiin pohja. Kuinka paljon kinttopolkujen ja vesireittien takana olevia kuntia johdettiin hevosvoimin, sitä ei Virkkunen ole kertonut, mutta viittaus hevosaikakau- teen tarkoittanee sitä, että hevosiakin on virkatehtävissä käytetty.

Hevosia ei käytetä enää matkalaisten ja postin kulje- tukseen, vaan kauramoottorit ovat osa viihdeteollisuutta ra- vitoiminnan kautta tai silkkaa harrastustoimintaa.

Moderni yhteiskunta elää ja hengittää kiivaasti maasta pumpatun tai kaivetun energi- an avulla. Yhteiskunnan uutta järjestystä haetaan taloudelli- sesta tehokkuudesta.

Ihmisyys ja sen kehitys- tarpeet eivät ole tehoyhteis- kunnan tuotannon kärrjessä. Ihmisen arvoa mitataan tunnusluvuilla, joita hallinnon byrokraatit laskevat silmät kiileen.

Hevosaikakauden kunnat eivät ole tehokkaita, sanotaan.

Suurten ikäluokkien siirtymi- nen hoitolaitosten asiakkaisi pelottaa virkamiehiä, hallitusta ja poliitikkoja.

Huoltosuhteesta jauhetaan jatkuvasti. Pienet kunnat eivät pysty tuottamaan sosiaali- ja terveyspalveluja, sillä niiltä puuttuu tuotantoon tarvittavia asiakkaita, niistä muodostuvaa kriittistä massaa.

Kolmen tuhannen asukkaan kunta on liian pieni yksikkö. Pitää olla kolmetuhatta kertaa kolmekymmentä, jotta

asiakkaita voidaan arvioida massana, ei ihmisinä.

Kun suuruuhtinaskunnan senaatti sääti lait kirkon ja kuntien tehtävien erottamiseksi toisistaan, yksi tärkeimmistä syistä oli vanhojen ja vaivaisten hoidon järjestäminen. Kristin- uskoa oli julistettu Suomessa 700 vuotta, kun yhteiskunta ryhtyi järjestämään huono- osaisten oloja organisoidusti, valtion ja kuntien yhteistoimin.

Nyt valtaapitävät katsovat, että vanhojen ja vaivaisten hoivan suurin este on hajautu- nut kuntarakenne.

Kuntaremontille on muita- kin syitä, joista ollaan visusti vaiti. 330 kuntaa omistaa metsämaata 425 000 hehtaaria. Kolmesataa evankelisluterilais- ta seurakuntaa omistaa metsää 170 000 hehtaaria.

Jos Kataisen hallituksen ajama kuntajaon muutos toteutuu Virkkusen tarjoamalla karttahaarjoituksilla, suuri osa metsistä vaihtaa omistajaa.

Monen pienen kunnan ja seurakunnan tärkeintä ja tuot- tavinta varallisuutta ovat olleet metsät. Niillä on rakennettu jääkiekkokaukaloita tai palkat- tu lastenohjaajia seurakuntiin.

Vaikka metsät eivät katoa mihinkään, metsien tuotot katoavat varmasti metropolien pohjattomiin kassoihin. Hevosaikakauden kunnat eli- vät niillä varoilla, joita senaatin ja kuntien oma kantokyky kesti. Maakuntien tulevat metropolit elävät jo nyt velaksi.

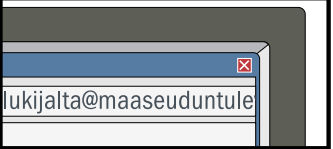
Aika näyttää, kuinka pitkään maakunnista puhallettu raha riittää pitämään ne hengissä. Se on varmaa, että nykymenolla entiset kirkkopitäjät lukuisine kirkkonkylineen sammuvat lähivuosikymmeninä historian lähijaisuuteen.



TIMO KÄSSI on talonpoika Uuraisilta.

timok@elisaneet.fi

Lukijalta-osasto



Perussuomalaiset ja maaseudun puolustaminen

Heimo Linnan kirjoitus kirvoitti pari vastalau- sekirjoitusta (MT 8.10.) perussuomaisilta poliitikoilta. Tärkein kysymys sisältyy Reijo Ojennuksen kirjoituksen otsik- koon: Kuka puolustaa maaseu- tuväytestä?

En epäile perussuomalais- ten maaseutuehdokkaiden ja -poliitikkojen vilpittöntä halua puolustaa maaseutua, vaikka puolueen kokonaiskannatus onkin paljon enemmän kuin keskustan metropolialueen ja muiden suurten kaupunkien varassa.

Turvetta turpaan ja kattilaan

Turpeella on kautta aikain ollut käyttöä.

Ensin sitä tarvittiin navetoissa ja talleissa kuivik- keena, ja lantaseos oli peltojen erinomaista maanparannusai- netta.

Nykyään maatumaton pin- taturve on mainio kasvualueen vihannestuotannossa ja kotien kukkaruukuissa. Maatunut pohjaturve käy kauneuden- hoitotuotteissa kasvonaami- oihin ja muuhun ihonhoitoon. Pääosa turpeesta on mustaa ja maatunutta, ja pääkäyttönsä mukaan sitä nimitetäänkin polttoturpeeksi.

Energiavarojen niukkuus on maailmalla nostanut niiden arvoa. Meillä ei ole kivihillitä, öljyä eikä maakaasua, mutta energiaturve on kansallinen rikkautemme. Sen käyttö vähentää energian raaka-ainei- den tuontitarvetta ja parantaa siten merkittävästi kauppata- settamme. Se on myös pelas- tuksemme kriisitilanteissa.

Turpeen käyttö työllistää runsaasti väkeä juuri niillä

syrjäseuduilla, joilla on pahin puute tuloista ja työpaikoista. Käyttämällä kotimaista poltto- ainetta voimme säästää rahaa moneen tärkeään yhteiskun- tamme tehtävään: vanhusten hoitoon, mielenterveyspalve- luihin, liikenneväylien paran- tamiseen ja lukuisiin muihin tarpeisiin.

Pelätyn ilmastomuutoksen torjumiseksi olemme ottaneet kunnianhimoisen tavoitteen lisätä bioenergian käyttöä.

Tämä lisäys haluttaisiin tehdä suurelta osin puuta polt- tamalla. Sekin palaa puhtaim- min ja tasaisimmin seoksena turpeen kanssa.

EU on luonnonsuojelijain painostamana julistanut turpeen uusiutumattomaksi luonnonvaraksi.

Suon pinnassa elävä raha- sammalpoloinen ei onneksi tä- tä tiedä. Joka vuosi se kasvattaa latvaansa vähän uutta pituutta, ja tyvipäästään se lahoaa. Tällä tavoin joka vuosi muodostuu lisää kasvu- ja polttoturvetta – ainakin Suomessa enemmän

Helsinki. Faksinumero toimituk- seen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”. Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi

Helsinki. Faksinumero toimituk- seen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”. Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi

määrätietoinen murskaaminen. Hallitus panee toivonsa jytyn toistumiseen ja keskus- tan asemien heikkenemiseen kunnissa ja maakunnissa, minkä jälkeen kuntauudistus on mahdollista helpommin runnoa läpi.

Keskusta teki viime vaalikau- della virheitä. Näin niistä ran- kaisemalla maaseutu kuitenkin on ampunut itseään kohtalok- kaasti jalkaan.

Kari Hokkanen

professori

veteraanikeskustalainen

Seinäjoki



MARITA WAENERBERG

Sen lisäksi että turvetta voi polttaa sitä voi käyttää myös erilaisissa kauneudenhoitotuotteissa, Tapio Laiho kirjoittaa.

kuin turpeen vuosittainen käyttömäärä. Kansallisvaralli- suutemme siis kasvaa jatku- vasti!

Turpeen tarjoamien suurten etujen vastapainona joudumme sietämään myös sen tuotantoon liittyviä haittoja. Vedenjakaja- alueilla vedet ovat aina olleet

tummia, mutta turpeen hyö- dyntäminen on tuonut vielä oman lisänsä.

Turvetuotannon haitat ovat pieniä, jos vertaamme kilpaile- vaan kivihilleen.

Hillen louhinnassa kuolee vuosittain tuhansia kaivosmie- hiä.

Tapio Laiho

metsänhoitaja

Jyväskylä